

PARAULES DE VIDA

Custodis de la vida

El pròxim 25 de març, solemnitat de l'Anunciació, celebrem la jornada per la vida. La persona del Fill de Déu, l'existència humana del qual comença en el moment de la seua Encarnació, és el major regal de Déu a la humanitat. La vinguda de Crist al món és una llum que obri a tots els homes un horitzó d'esperança, perquè ens anuncia que, malgrat les dificultats de la vida, aquesta val la pena ser viscuda. Si el Fill de Déu va acceptar una existència com la nostra, el fet d'haver sigut cridats per Déu a la vida és un acte d'amor: el Pare ens mira amb el mateix amor amb el qual contempla el seu Fill encarnat. Jesús es va fer un de nosaltres per a comunicar-nos la vida divina. L'existència temporal té una meta que va més enllà: és camí per a la Vida eterna. Aquesta veritat de la nostra fe ens ajuda a entendre el gran valor que té per a Déu la vida de tot ésser humà.

No obstant això, actualment ens trobem immersos en una cultura que no valora la vida com un do que ha de

ser acollit amb gratitud. L'ésser humà és tractat com un objecte del qual es pot disposar segons la pròpia voluntat. Quan no es vol acollir al fill concebut, es justifica la seua eliminació; quan es desitja, es justifiquen tots els mitjans que els avanços científics i tècnics ens ofereixen, i es «fabriquen» éssers humans pels quals es paga, com quan s'adquireix una mercaderia.

Reduït l'ésser humà a un objecte, deixa de tindre un valor absolut. Es mesura amb els mateixos criteris que les coses: la utilitat i la qualitat. Quan una vida no es considera útil o no gaudeix de la qualitat que desitjaríem, es

pensa que no val la pena viure-la. Aquesta mentalitat es va assumint progressivament per la societat i fins i tot pels malalts, que arriben a pensar que són una molèstia i que ja res han de fer aquí. La fragilitat és un aspecte constitutiu de l'existència humana i ens hem de preparar espiritualment per ac-

ceptar-la. Els creients, que contemplem la vida humana amb la mirada de Déu, sabem que ningú «val» menys en cap circumstància.

A això s'uneix un altre tret que caracteritza la nostra cultura: la identificació dels desitjos amb els drets i l'absència de tot límit ètic que pugui ser una barrera a la realització dels

propis desitjos. Els drets humans són una garantia que ha de protegir a les persones. El dret de tot ésser humà a la vida té com a conseqüència el deure de l'Estat i de tots els membres de la societat de protegir-la en tots els casos. La identificació dels drets amb els desitjos ha portat a l'aprovació d'una sèrie de lleis que deixen la vida humana en mans dels altres: dels pares en el cas del no nascut, o dels familiars o sistema sanitari en cas d'ancianitat o malaltia greu.

Encara que tenim la sensació que aquesta cultura és irreversible, els cristians no hem de perdre l'esperança. Sant Josep, que va acollir i va protegir la vida del Nen Jesús, i a qui en la tradició catòlica ens encomanem per demanar-li una mort en gràcia, que és l'autèntica mort digna, ens ajude a trobar camins per a ser custodis de la vida de tot ésser humà.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

PALABRAS DE VIDA

Custodios de la vida

El próximo 25 de marzo, solemnidad de la Anunciación, celebramos la jornada por la vida. La persona del Hijo de Dios, cuya existencia humana comienza en el momento de su Encarnación, es el mayor regalo de Dios a la humanidad. La venida de Cristo al mundo es una luz que abre a todos los hombres un horizonte de esperanza, pues nos anuncia que, a pesar de las dificultades de la vida, ésta merece la pena ser vivida. Si el Hijo de Dios aceptó una existencia como la nuestra, el hecho de haber sido llamados por Dios a la vida es un acto de amor: el Padre nos mira con el mismo amor con el que contempla a su Hijo encarnado. Jesús se hizo uno de nosotros para comunicarnos la vida divina. La existencia temporal tiene una meta que va más allá: es camino para la Vida eterna. Esta verdad de nuestra fe nos ayuda a entender el gran valor que tiene para Dios la vida de todo ser humano.

Sin embargo, actualmente nos hallamos inmersos en una cultura que no valora la vida como un don que debe ser acogido con gratitud. El ser humano es tratado como un objeto del que se puede disponer según la propia voluntad. Cuando no se quiere acoger al hijo concebido, se justifica su eliminación; cuando se desea, se justifican todos los medios que los avances científicos y técnicos nos ofrecen, y se «fabrican» seres humanos por los que se paga, como cuando se adquiere una mercancía.

Reducido el ser humano a un objeto, deja de tener un valor absoluto. Se mide con los mismos criterios que las cosas: la utilidad y la calidad. Cuando una vida no se considera útil o no goza de la calidad que deseáramos, se piensa que no vale la pena vivirla.

Esta mentalidad se va asumiendo progresivamente por la sociedad e incluso por los enfermos, que llegan a pensar que son una molestia y que ya nada tienen que hacer aquí. La fragilidad es un aspecto constitutivo de la existencia humana y nos debemos preparar espiritualmente para aceptarla. Los creyentes, que contemplamos la vida humana con la mirada de Dios, sabemos que nadie «vale» menos en ninguna circunstancia.

A esto se une otro rasgo que caracteriza nuestra cultura: la identificación de los deseos con los derechos y la ausencia de todo límite ético que pueda ser una barrera a la realización de los propios deseos. Los derechos humanos son como una garantía que ha de proteger a las personas. El derecho de todo ser hu-

mano a la vida tiene como consecuencia el deber del Estado y de todos los miembros de la sociedad de protegerla en todos los casos. La identificación de los derechos con los deseos ha llevado a la aprobación de una serie de leyes que dejan la vida humana en manos de los otros: de los padres en el caso del no nacido, o de los familiares o el sistema sanitario en caso de ancianidad o enfermedad grave.

Aunque tenemos la sensación de que esta cultura es irreversible, los cristianos no debemos perder la esperanza. San José, que acogió y protegió la vida del Niño Jesús, y a quien en la tradición católica nos confiamos para pedirle una muerte en gracia, que es la auténtica muerte digna, nos ayude a encontrar caminos para ser custodios de la vida de todo ser humano.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Diumenge V de Quaresma (B)

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,31-34)

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor. L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

▶ Salm responsorial (50)

R. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renèixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Ensenyaré els vostres camins als pecadors, / i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,7-9)

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 12,20-33)

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea, i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús.» Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus. En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora, que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom.» Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré.»

La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.» Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,31-34)

Ya llegan días —oráculo del Señor— en que haré con la casa de Israel y la casa de Judá una alianza nueva. No será una alianza como la que hice con sus padres, cuando los tomé de la mano para sacarlos de Egipto, pues quebrantaron mi alianza, aunque yo era su Señor —oráculo del Señor—. Esta será la alianza que haré con ellos después de aquellos días —oráculo del Señor—: Pondré mi ley en su interior y la escribiré en sus corazones; yo seré su Dios y ellos serán mi pueblo. Ya no tendrán que enseñarse unos a otros diciendo: «Conoce al Señor», pues todos me conocerán, desde el más pequeño al mayor —oráculo del Señor—, cuando perdone su culpa y no recuerde ya sus pecados.

▶ Salmo responsorial (50)

R. Oh, Dios, crea en mí un corazón puro.

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh, Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme. / No me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Devuélveme la alegría de tu salvación, / afiánzame con espíritu generoso. / Enseñaré a los malvados tus caminos, / los pecadores volverán a ti. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos (Heb 5,7-9)

Cristo, en los días de su vida mortal, a gritos y con lágrimas, presentó oraciones y súplicas al que podía salvarlo de la muerte, siendo escuchado por su piedad filial. Y, aun siendo Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se convirtió, para todos los que lo obedecen, en autor de salvación eterna.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 12,20-33)

En aquel tiempo, entre los que habían venido a celebrar la fiesta había algunos griegos; estos, acercándose a Felipe, el de Betsaida de Galilea, le rogaban: «Señor, queremos ver a Jesús». Felipe fue a decirselo a Andrés; y Andrés y Felipe fueron a decirselo a Jesús. Jesús les contestó: «Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. En verdad, en verdad os digo: si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda infecundo; pero si muere, da mucho fruto. El que se ama a sí mismo, se pierde, y el que se aborrece a sí mismo en este mundo, se guardará para la vida eterna. El que quiera servirme, que me siga, y donde esté yo, allí también estará mi servidor; a quien me sirva, el Padre lo honrará. Ahora mi alma está agitada, y ¿qué diré? ¿Padre, líbrame de esta hora? Pero si por esto he venido, para esta hora: Padre, glorifica tu nombre». Entonces vino una voz del cielo: «Lo he glorificado y volveré a glorificarlo.»

La gente que estaba allí y lo oyó, decía que había sido un trueno; otros decían que le había hablado un ángel. Jesús tomó la palabra y dijo: «Esta voz no ha venido por mí, sino por vosotros. Ahora va a ser juzgado el mundo; ahora el príncipe de este mundo va a ser echado fuera. Y cuando yo sea elevado sobre la tierra, atraeré a todos hacia mí». Esto lo decía dando a entender la muerte de que iba a morir.

COMENTARI

«El gra de blat, si mor, dona molt de fruit»

Ja sabem que l'evangeli és ple de paradoxes o de contradiccions segons la manera de pensar del món. Ho diu Jesús: Si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Això és el que viu Jesús. Som a punt d'entrar en la Setmana Santa, quan celebrarem la mort de Jesús que és l'inici de la nostra salvació. És el gra de blat que mor però per donar fruit, el fruit de la salvació eterna per a tots els homes i dones del món. Vol dir això que a Jesús no li feia por morir? És evident que sí: En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora? Aquesta és la temptació que tindríem tots nosaltres: demanar a Déu que ens alliberi del sofriment i de la mort. Però què diu Jesús: No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare glorifiqueu el vostre nom. Una veu va dir del cel... ja l'he glorificat, però encara el glorificaré. Aquesta glòria passa per la mort i la resurrecció de Crist. Jesús vol ser fidel al Pare fins i tot al preu de la mort: no estima la seva pròpia vida en aquest món!

Aquesta mort de Jesús inaugura una nova aliança (de la que parla Jeremies): Posaré la meua llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ell seran el meu poble... tots em coneixeran del més petit al més gran. Gràcies a la mort de Jesús podem viure com a fills de Déu, ara serem el poble del Senyor. La mort de Crist dona un gran fruit de vida i de salvació. El mateix ens diu la carta als hebreus. Jesús demana amb grans clams i amb llàgrimes a Déu que el salvi de la mort. Déu l'escoltà... Però el resultat és que aprengué en els sofriments què és obeir i un cop consagrat sacerdot és font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten. Crist morint, fent la voluntat de Pare ha aconseguit la nostra salvació eterna. El camí per a la vida és la mort; el camí de la salvació és la creu. També per a nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

AGENDA

- ▶ **Dilluns 22**, Benicarló, parròquia de Sant Pere, recés de Quaresma per al clergat, zona Sud.
- ▶ **Dimarts 23**, Catedral, a les 18 h, Missa pel 49è aniversari de la mort del bisbe Manuel Moll i Salord.
- ▶ **Dimecres 24**, Catedral, a les 19.45 h, Missa Baixada de la Mare de Déu de la Cinta.
- ▶ **Diumenge 28**, Diumenge de Rams, a la Catedral, a les 12 h, benedicció de les palmes i Missa.

* Aquests actes poden canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.